

Anton MOISIN

CURRICULUM VITAE

Mama mea, Maria (născută Rasiga), descendentă din familia Avram Iancu, a trăit momente de mare spaimă când au năvălit sovieticii în satul ei, Veștem (Jud.Sibiu), în prima săptămână din septembrie 1944, astfel că nașterea mea a venit precipitată, cu trei săptămâni mai devreme.

În noaptea de 9 septembrie 1944 (după miezul nopții), 7 tancuri sovietice trăgeau salve de tun împotriva avioanelor germane care atacau spre Tălmăciu. Tancurile erau la o jumătate de metru de casa în care se afla mama mea și salvele de tunuri făceau ca întreaga casă să salte mai grozav decât la un cutremur. Așa m-am născut, în salve de tunuri și în deplină beznă (soldații ruși au bătut cu patul puștii în obloane, direct de pe tanc, strigând să se stingă lampa atunci când moașa a încercat s-o aprindă, pentru a nu fi depistați și loviți de bombele germanilor). Moartea nu m-a găsit nici de data aceea (pentru că mă mai căutase până atunci pe toate cărările). În aceeași noapte soldații sovietici au evacuat casa, pentru a-și instala comandamentul, iar pe mama mea și pe mine ne-au dat afară, pe o saltea în curte, deși între timp a mai venit un val de avioane germane. Atunci țărani de acolo ne-au suit într-o căruță și au tras ei căruța în locul cailor (caili, fetele și femeile fugiseră de sovietici în păduri). A fost primul meu drum, noaptea, de-a lungul Cîmînului, în căruța trasă de țărani, până în Pădurea Bradului. Acolo m-au ascuns sub pământ, într-un bordei, unde am stat cam o săptămână cu mama mea și vreo două rude ale ei. Nici nu văzusem lumina zilei și ajunseseam sub pământ. Tatăl meu, inginer ofițer, care scăpase ca prin minune în contraofensiva sovietică de la Cotul Domului-Stalingrad, a venit după câteva zile și s-a mirat cum arăt : urât și parcă bătrân. Mă născusem mai devreme și păream ca de o sută de ani, după atâtea neazuri.

După un an totul se schimbase : devenisem un copil cu părul ca aurul și eram atât de drăguț încât femeile întorceau capul și mă arătau una-alteia : „ Uite, ce copil frumos !”.

Am stat în primii ani la Cîmîna, unde își avea serviciul tatăl meu (inginer petrolist), acolo născându-se cei 6 frați ai mei (suntem 7 în total). Pe la 5 ani plângeam că nu mă duce la școală. N-aveam voie ,școala începea pe atunci la 7 ani. Ca să scape de gura mea au obținut o derogare și am început clasa întâia mai devreme cu un an (de fapt nu împlinisem 6 ani). În 3 săptămâni am învățat tot abecedarul, scriam fără greșală și mă plictiseam în clasă că nu mai aveam ce învăța.

Când mă întreba cineva ce vreau să devin, răspundeam fără șovăire: „ Scriitor”.

Într-adevăr, scriitor am fost mereu dar nu mi-a trecut prin minte că vor trece de-atunci 60 de ani până când mi se va recunoaște oficial această calitate. Retrospectiv însă n-am de ce să mă mir : m-am născut exact când a început comunismul iar eu am refuzat permanent comunismul. De ce ? Din mai multe motive, dintre care trei principale : **a)** pentru că se baza pe ateism, iar eu am fost mereu foarte credincios; **b)** pentru că securiștii și comuniștii l-au persecutat fără întrerupere și grav pe tatăl meu vreme de peste 40 de ani, deoarece era preot greco-catolic clandestin, iar împreună cu el ne-au persecutat și pe noi, familia lui: **c)** pentru că n-am suferit niciodată minciuna și nedreptatea, iar comunismul le practică pe scară largă (aici se vede că l-am moștenit pe strămoșul meu, Avram Iancu, nici el nu îndura nedreptatea). Așa că am plătit prețul opoziției față de comunism, l-am plătit cu vârf și îndesat, ca scriitor, ca profesor și pe toate planurile. Dar nu regret, pentru că alternativa n-ar fi fost decât să-mi trădez conștiința, părinții, talentul și pe Dumnezeu, ceea ce am refuzat mereu categoric. Am avut din firea mea oroare de trădare. Fără îndoială a fost un examen în fața lui Dumnezeu. El nu-ți dă talanții din parabolă fără a-ți cere seamă de folosirea lor.

Ce-i drept, când eram foarte tânăr, în liceu sau student, socoteam că voi birui mai ușor, nu-mi imaginam că lupta va fi egală aproape cu viața. Am terminat liceul la Câmpina (ultimii doi ani, primii doi făcându-i la Victoria, unde tatăl meu se mutase cu serviciul în 1952) și ajunsese student la 16 ani(pe atunci gimnaziul se termina cu clasa a VII-a, iar liceul cu a XI-a), la Facultatea de Istorie a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca. În liceu mă axasem pe scrierea de povestiri, în facultate pe schițe și romane. În primul an de studenție, în 1961, am și debutat la revista „Tribuna” din Cluj, cu o schiță (mă remarcase Augustin Buzura). Dar curând peste tot a început să se simtă respingerea, mai mult sau mai puțin voalată. De altfel, în anul III de facultate a avut loc și prima anchetă printre colegi, referitoare la mine, din partea securității, am fost înștiințat de unii. Nu realizam eu pe deplin atunci cât de minuțioasă era supravegherea autorităților și cât de controlată presa liberă. M-am dus să mă sfătuiesc cu Ion Agârbiceanu. L-am găsit pe bătrânul scriitor, preot român unit și profesor, măturând la 80 de ani în fața casei, pe stradă. Cumpărasem volumul I din „ Opere”, scrise de el. L-a rășfoit surprins : „ Nu știam că a apărut”, mi-a zis. L-am spus dificultățile mele de publicare și ce anume scriam, adică nimic pe linia proletcultismului. El și-a dat seama mai bine decât mine ce mă aștepta. A luat volumul și a scris pe el :

„Tânărului Anton Moisin,
la începutul drumului său în tainele scrisului,
cu dorința să biruie toate pricerile ce i se vor pune în drum.
Cluj, 11.X.62 , Ion Agârbiceanu”.

Parcă a profetizat ! Am intrat în al 50-lea an de când a scris aceste rânduri și „pricerile” (greutățile, obstacolele) mi-au fost însoțitoare permanente și nu dau semne că m-ar abandona. Am ajuns și eu ca el, un bătrân scriitor, preot român unit și profesor, măturând strada prin fața casei și la fel de izolat cum era și el sub comunism. Și ce om era, ce scriitor ! Ani de zile, când mă trezeam noaptea să scriu, după ce îmi făceam rugăciunile, luam o cană cu ceai și o coajă de pâine uscată și, în timp ce mâncam, citeam câteva pagini din romanul său „ Arhanghelii ”. Nu e altul mai bun în literatura română. Nu mă mai săturam citindu-l, l-am recitit de câteva ori. Toată viața am fost ahtiat după citit, am parcurs biblioteci întregi (ca să dau un exemplu, ajunsese în clasa a VII-a să citesc câte un volum de teatru de Moliere pe zi, fiecare având până în 700 de pagini), având o viteză de lectură ca și cum aş fotografia pe loc întreaga pagină, dar romanul acela îl citeam pe îndelete, parcă citeai în sufletul poporului român din Ardeal din vremea lui, parcă vedeai aievea totul, parcă trăiai printre cei de atunci.

Am refuzat orice compromis pe vremea studenției și am plătit : nu mi s-a mai publicat nimic. Nici nu mă sfiam s-o spun în gura mare. Voi da un singur exemplu . Într-o zi, era după-masa și foarte cald, am fost cu un prieten de-al meu, Vasile Lupulescu, student și el, care scria poezii non-conformiste (studenții de la Universitate nici nu ne spuneau pe nume, lui îi zicea „ Poetul” iar mie „ Prozatorul”, ne știau toți), la cafeneaua „Crocodil”, în piațeta unde era și Casa de Cultură a Studenților. La măsuta noastră a venit și poetul Ioan Alexandru, care pe atunci, student și el, era încă influențat de literatura agreată atunci. Am început o discuție literară și el mi-a vorbit foarte favorabil de romanul „Bărăgan” de V.Em.Galan. Eu m-am exprimat negativ și disprețuitor la dresa aceluia roman de factura „literaturii” socialiste. A sărit în sus și a strigat : „ Numai un nebun poate să nege un roman ca „Bărăgan”! Eu i-am răspuns : „ Numai un dobitoc poate să-l aprecieze!”. Brusc, a apucat taburetul să mă lovească; drept răspuns, am prins măsuta (era mică și rotundă) să-l pocnesc. Ne-a despărțit Vasile Lupulescu. Mici înfruntări studențești! Ulterior, a înțeles el că eu aveam dreptate, pentru că

a devenit foarte curajos pe linia unei literaturi pline de credință, în opoziție cu regimul. Nu i-am luat în seamă vorbele. S-a schimbat total, a înțeles ce înseamnă literatura adevărată, care nu poate fi despărțită de morala creștină. După mulți ani, când m-am dus să dau un examen de teologie în secret la Cluj („Morală”), Pr.prof.Dr.Eugen Popa, un moralist de frunte al Bisericii Române Unite, a adus vorba de Ioan Alexandru și mi-a spus :” Cineva de la noi a citit toate cărțile lui Ioan Alexandru și e interesant că nu a găsit nimic greșit pe linia credinței”. Să nu uităm că erau vremuri în care ateismul bântuia cu furie peste tot. I-am relatat întâmplarea de la „ Crocodil”; a zâmbit ușor și a tăcut. După alți mulți ani l-am auzit la radio pe Ioan Alexandru ținând o cuvântare pentru oprirea genocidului avorturilor – era parcă în Parlament -, atât de sinceră și de impresionantă, încât la sfârșit am strigat în prezența tatălui și a fratelui meu : Dumnezeu să-i mântuie sufletul lui Ioan Alexandru, că merită!”. După puțin timp, el a trecut la Domnul.

În vremea studenției supravegherea mea de către securitate s-a accentuat treptat, îmi devenise vizibilă. De aceea, am devenit mult mai precaut cu manuscrisele; nu era ușor, deoarece scriam mereu, ba încă aproape numai în cafenele. Trebuia să recurg la tertipuri. Voi da un exemplu. Principala cafenea în care scriam era „ La Verde”, lângă centrul Clujului. Observasem că un individ încă tânăr și cu figură dezghețată se așeza mereu la masa vecină și trăgea cu ochiul la scrisul meu. Trebuia să dezamorsez situația, fără a arăta că-l bănuiesc de filaj. Am luat vreo trei zile la rând manuscrisul unei povestiri-roman cu subiect inofensiv și am tot scris la el, iar în a patra zi m-am făcut că am treabă la o tutungerie de peste drum, lăsând manuscrisul pe masă (eu scriam întotdeauna, evident, singur la masă). Am stat un timp, iar când m-am întors l-am văzut la masa mea, citind din manuscris. A vrut să se scuze, că era doar curios, însă eu asta am și vrut. I-am răspuns că nu-i nimic, i-am descris subiectul povestirii, am frunzărit-o ici și acolo în fața lui, calm, am vrut să-i lecturez câteva pagini. Omul s-a liniștit, de a doua zi nu l-am mai văzut. Va fi dat un raport favorabil.

Totuși, regimul nu putea fi înșelat mai mult decât să scapi de anchetă și arestare. Pe ansamblu știa bine că nu sunt din tabăra lui și scadența a venit imediat ce am terminat facultatea. Am fost repartizat în creierii munților, mai sus de închisoarea Doftana, unde fuseseră închiși în ilegalitate șefii comuniști. Era un sat, Teșila, îmi amintesc și azi cu apăsare și revoltă de el, era să-mi las oasele acolo. Atunci au început să se desfășoare comuniștii, să arate ce pot. Primarul și șeful de post de miliție (le știu numele dar vor fi murit de-atunci) au interzis să se dea lemne profesorilor iarna. Ceilalți s-au descurcat, erau în general de pe-acolo, eu însă eram singur, casa era a unei bătrâne plecate iarna la rude în altă localitate. Geamul era spart, nu mai avea importanță, pentru că în casă era frig ca afară. M-am îmbolnăvit curând și încă grav.

Deși am fost pe punctul de a-mi pierde viața (vreo 3 zile am fost cu febră mare, la un moment dat m-am trezit și am vrut să beau apă dar apa în cana de lut de lângă pat era complet înghețată și absolut nimeni n-a venit pe acolo), totuși un ofițer de Securitate de la Câmpina a avut grijă să treacă prin sat și să întrebe despre un roman la care scriam. În toamna 1967 m-am transferat în satul Liliesți (inclus ulterior în orașul Băicoi), unde am stat până în 1990, pentru că nu mi s-a permis să mă transfer. Eram ca într-un domiciliu forțat, fiind strict urmărit de Securitate, anchetat, interogată, amenințat. La serviciu am suferit mulți ani o persecuție cruntă sub un director complet obedient regimului. Am căutat să mă transfer la Ploiești dar în ziua examenului de concurs inspectorul-șef de învățământ pe jud. Prahova m-a așteptat la intrarea în sală și mi-a arătat un anunț pe ușă, în care eram eu trecut că n-am voie să dau concurs (sala era plină). Am întrebat motivul.” Pentru că n-aveți motiv!”, mi-a răspuns sec și m-a oprit. Aceasta deși aveam acum două facultăți, paralel cu munca la catedră am urmat și Facultatea de Filozofie, curs fără frecvență, la Universitatea București, pe care am absolvit-o cu lucrare de licență. M-am înscris apoi la doctorat în istorie și foarte greu am primit avizul pentru a susține lucrarea de doctorat, la Institutul de Istorie din Cluj, din partea autorităților politice din Prahova, deoarece nu eram membru al Partidului Comunist și am refuzat categoric să fiu (pentru că mi s-a propus în repetate rânduri). Totuși, am luat doctoratul cu calificativul maxim, cu o lucrare despre istoria petrolului. Acum aveam două facultăți și doctorat și eram ținut la o școală de sat. Munca pe care am desfășurat-o acolo cu aproape 2000 de elevi (era cea mai mare școală din județ) a fost cu siguranță fără egal, eu fiind răspunzător de ei vreo 10 ani sub toate aspectele (mi-au îngrădit pe umeri toate sarcinile și nu le-am refuzat, din prudență). Mă gândeam că, dacă va veni din nou securitatea, cei de la școală vor obiecta că nu se pot lipsi de mine, fiind un om de bază. Exact așa s-a întâmplat.

Am scris în acest timp foarte mult și am încercat să public, deși numai o parte putea spera să treacă de cenzură. Totuși, m-am zbatut pentru aceasta și încă mult, până am realizat că devenise foarte periculos să insist. Cel care a căutat să mă ajute a fost criticul **Nicolae Manolescu**, la editurile Eminescu și Cartea Românească. I-am dat un prim volum, de schițe simbolice, intitulat: „ **Ziua când va trebui să părăsești odaia...**”. Mi-a spus, după ce l-a citit : „ Acesta ar putea fi un volum excepțional” (evident, dacă putea fi publicat). I-am dat apoi romane, simbolice. „ **Amurg în dodecastil** „ trebuia

să apară la **Ed. Eminescu**. Am încheiat contractul de editare la 5.II, 1971 (l-am publicat în broșura „Lucrări personale”, II, p.35).

Mi s-a dat avansul pentru carte, s-a făcut și coperta – pe care am aprobat-o, mai erau câteva săptămâni până la apariția pe piață, când, ca un trăznet din senin, a început „revoluția culturală” (după întoarcerea lui Ceaușescu din China). Cartea a fost oprită. Redactorul-șef mi-a spus, arătând cu mâinile:”Vreau să vă spun că până acum calea a fost așa (a arătat cam o jumătate de metru cu mâinile), iar de acum încolo e așa (a arătat cam un sfert de metru). Scrieți alt roman. Mai lăsați și dumneavoastră, mai lăsăm și noi, și vă garantăm publicarea „. N-am zis nimic, m-am dus și i-am telefonat lui Nicolae Manolescu, spunându-i ce mi s-a cerut. L-am auzit strigând în receptor: „ Cartea aia s-o scrie el!” (de fapt, l-am nominalizat, dar îi trec numele sub tăcere). L-am întrebat după o vreme pe acel redactor despre cartea rămasă, dacă totuși o mai publică. Mi-a zis :”Cum nu se mai întoarce mortul de la groapă, așa nu mai apare”. Și totuși, la Editura Eminescu fusesem primit cu entuziasm, deoarece, când directorul editurii Ioanichie Olteanu auzise că romanul amintit este numai primul dintr-o serie de 9 romane simbolice și a aflat că sunt în acel moment în editură, a năvălit din biroul lui la mine și mi-a spus: „ Domnule Moisin, vă rog ca toate 9 romanele să le publicați la editura noastră!”. N-am avut nimic împotrivă. Mi s-a spus de către cineva la acea editură că opinia despre ce scriam era următoarea : Noi nu avem la ora actuală un alt scriitor tânăr cu care să ne putem prezenta peste hotare”, (în afară de mine). Și totuși, nimic nu a apărut. Este drept că s-a opus un mare responsabil din cenzură. Mi s-a spus numele lui, îl trec aici sub tăcere ca și pe al altora, reținând doar numele celor care au căutat să mă ajute. M-am dus iar la Nicolae Manolescu. A luat trei romane de-ale mele și le-a dus la Editura Cartea Românească, la un redactor care îi era prieten (fost deținut politic). Acolo, după puțin timp, toate 3 romanele au dispărut pur și simplu. Cum ? Mister până azi. Secretara editurii, o doamnă amabilă, era stupefiată. Mi-a zis : „ Domnule Moisin, de 20 de ani lucrez aici dar așa ceva nu mi s-a întâmplat”. Redactorul era uimit și el dar se pare că a înțeles ce se întâmplă, pentru că atunci când l-am întrebat unde să mă adresez pentru explicații, mi-a spus cu amărăciune:” La asta nimeni nu vă va da vreodată un răspuns „. Mi-a cerut câte un nou exemplar din fiecare dintre cele 3 romane. Le-am dus. Dar nimic nu a putut să apară. Nu m-am dat bătut, am trimis volume diferite la editurile Albatros, Dacia, etc. Nici un rezultat. În 1973, Editura Eminescu și-a înscris în planul editorial altă lucrare de-a mea, care nu intra în rândul celor faimoase”9”.Degeaba.

Pentru mine toate ușile erau închise de o forță mai puternică decât a acelor care căutau să mi le deschidă. Eram derutat și deprimat. M-am dus la Geo Bogza, care se distanțase de regimul comunist dar avea prestigiu. l-am povestit cum nu sunt lăsat să public. Mi-a recomandat : „Mergi și spune-i lui Manolescu!”.l-am răspuns :” Manolescu a încercat să mă ajute dar nu s-a putut”. Mi-a zis : „Dacă nici Manolescu nu a putut, înseamnă că nu se poate”. Vorbeam în bucătăria lui și a adăugat:”Vino în cameră, sunt acolo Nichita Stănescu și (dacă-mi amintesc bine-n.a.) Anghel Dumbrăveanu, să le spui și lor !”. N-am vrut. Atunci mi-a spus :” Nu mai pot să ajut”. Mi-a arătat un nor pe fereastră:”Vezi norul acela ? Așa sunt eu de departe față de banda asta”” (adică de banda comunistă de la conducerea țării). Și a izbucnit în lacrimi. Nicolae Manolescu îmi spusese despre securiștii care mă filau:”niște derbedei”. Dar era ceasul „bandei” și al „derbedeilor”. Era clar că trebuia să lupt altfel.

După ce Securitatea a prins de veste că vreau să trimit un volum la Paris urmărirea mea s-a agravat mult. Lupta mea s-a „ilegalizat” adânc. Această luptă, care s-a subsumat treptat uneia tot mai complexe pentru adevăr pe toate planurile (artistic, politic, bisericesc, militar, moral etc) și care a cunoscut aspecte dramatice, o luptă foarte interesantă și ca însăși sub diferite forme originală. Doar sporadic am reușit să „strecor” unele schițe și poezii prin reviste, prin urmare nici nu se punea problema unor recenzii prin reviste, de vreme ce volumele mele erau interzise. S-au putut „strecura” doar două premieri ale unor schițe la concursuri literare.

Revoluția m-a prins profesor la Școala generală din Liliiești, deși aveam două facultăți, doctorat și toate gradele didactice, ba am primit și distincția de „profesor evidentiat” pentru uriașa activitate didactică avută. Aveam „sertarele” pline de volume manuscrise de literatură. Pline sunt și acum! Poate se va interesa U.S.R. de publicarea lor.

Începând din 1990 am devenit redactor-șef al revistei „Unirea” din Blaj și am predat ca profesor la Academia de teologie Blaj- toate acestea până prin 1995. Apoi m-am axat pe publicarea de cărți de istorie și de educație pentru copii și tineret – multe, cu zecile. În paralel am scris literatură și scriu zilnic dar volume de literatură n-am putut publica decât în ultimii ani : multe de memorialistică, unul de poezie, altul de schițe, unul de aforisme, un roman etc. Dacă ar fi fonduri aş putea publica imediat multe altele, care așteaptă de ani sau de decenii. Am fost profesor până în 2010.

Mi-am făcut datoria ca profesor, fără să trădez încrederea miilor de elevi pe care i-am avut în grijă, iar ca scriitor nu mi-am trădat conștiința. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a salvat de arestare sub comunism (a fost pe „muchie de cuțit”). Fiecare cu conștiința lui.

Sub regimul comunist am urmat în secret programul de studii și examene al Academiei de Teologie „ în catacombe” Blaj - Cluj - Oradea, timp de 5 ani dând examene cu vechii profesori de teologie la Blaj, Cluj, Oradea, Sibiu etc. În al 6-lea an mi-am susținut lucrarea de licență în teologie cu o comisie de profesori condusă de Mitropolitul Alexandru Todea. Am fost hirotonisit Diacon în secret iar în 1990 am fost hirotonisit preot de către Cardinalul Alexandru Todea. De atunci liturghisesc zilnic.

În continuare ofer lista cărților tipărite :

I. Cărți de literatură **(proză, poezie, eseistică, memorialistică)**

1. Anton Moisin, Prizonierul (roman), Editura Imago, Sibiu, 2010. 92 pag.(ISBN 978-606-506-019-7).
2. Anton Moisin, Poezii, Imago,Sibiu, 2010, 68 pag. (ISBN-978-606-506-016-6).
3. Anton Moisin, La carieră.(40 de schițe simbolice), Imago,Sibiu, 2010, 90 pag. (ISBN 978-606-506-017-3.
4. Anton Moisin, Ninsoare de gânduri (în aforisme și versete) (500 de aforisme și 50 de versete), Imago, 2010, 71 pag. (ISBN 978-607-506-018-0).
5. Anton Moisin, Cei șapte Episcopi greco-catolici români care au pierit în prigoana comunistă (carte de memorialistică), Editura Viața Creștină, Cluj-Napoca,2010, 267 pag. (ISBN 978-973-674-083-1).
6. Anton Moisin, Cu ISUS în închisorile comuniste (lucrare de memorialistică), Editura Galaxia Gutenberg, Cluj-Tg.Lăpuș, 2010, 50 pag. (ISBN 978-973-191-254-2).
7. Anton Moisin, O pagină eroică din istoria Bisericii Române Unite cu Roma : lupta părintelui Onofreiu Pompei, Editura Galaxia Gutenberg, 2010, 65 pag.(Lucrare de memorialistică).ISBN 978-973-141-255-9).
8. Anton Moisin, Mărturia Părintelui Gheorghe Radeș despre marea prigoană contra Bisericii Române Unite, galaxia Gutenberg, 2010, 56 pag. (Lucrare de memorialistică). (ISBN 978-973-141-256-6).
9. Anton Moisin, Moartea în detenție a preotului Ilie Borz, Galaxia Gutenberg, 2010,63 pag.(ISBN-978-073-141-253-5). (Lucrare de memorialistică).
10. Anton Moisin, Iubirea adevărată, Editura Galaxia Gutenberg, 2011, 87 pag.(ISBN 978-973-141-358-7). (Escu).
11. Anton Moisin, Maria și Octavian Moisin de Hunedoara, Volumul I- (Războiul. Frontul. Căsătoria),Imago, Sibiu, 2009, 444 pag.(ISBN 978-606-506-005-0). (Lucrare literatură memorialistică).
12. Anton Moisin, Maria și Octavian Moisin de Hunedoara, Volumul II- (Războiul (II): Bombardamentele anglo-americane; invazia sovieticilor. Instaurarea comunismului. Începutul prigoanei religioase. Nașterea celor șapte copii),Imago, Sibiu, 2011, 432 pag. (Lucrare literară memorialistică)-(ISBN 978-606-506-004-3).
13. Anton Moisin, Familia Moisin de Hunedoara, Volumul I, Imago, Sibiu, 2003, 335 pag.(ISBN 973-8262-52-6).(Nr.1 din colecția literară „ Noua elită morală a Neamului Românesc”).)Lucrare literară memorialistică).
14. Anton Moisin, Mărturiile prigoanei contra Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, între anii 1990-1995, Volumul I, Polsib, Sibiu,1995, 700 pag.(ISBN-973-96736-1-9). (Lucrare de memorialistică).
15. Anton Moisin, Lupta părintelui Octavian Moisin pentru drepturile Bisericii Române Unite cu Roma în prigoana comunistă, Imago, Sibiu, 2004, 61 pag.(ISBN 973-8262-60-7).(Lucrare de memorialistică).
16. Anton Moisin, Episcopul român unit Vasile Aftenie, Partea întâia (Chinuirea și uciderea sa pentru credință. Mormântul. Marea prețuire care i se arată în popor), Imago, Sibiu, 2009 (ISBN 973-8262-05-4); Partea a doua, Imago, Sibiu, 2002 (ISBN 973-8262-20-8); 32 pag. total (Lucrare memorialistică).
17. Anton Moisin, Martirologiul Românesc, volumul I, Imago, Sibiu, 2004, 372 pag.(Memorialistică). (ISBN 973-8262-3).
18. Anton Moisin, 50 de ani de rezistență și acțiune catolică în Victoria (primul oraș construit de comuniști fără biserică) (21 iunie 1952-21 iunie 2002), Imago, Sibiu, 2002. (memorialistică). (ISBN 973-8262-21-6).

19. Anton Moisin, Lupta spirituală a Familiei Moisin de Hunedoara în cadrul centrului de rezistență bisericească din Capela – catacombă română unită Victoria-Munții Făgăraș între anii 1952-1989, Imago, Sibiu, 2006, 70 pag. (Memorialistică). (ISBN 973-8262-74-7).
20. Anton Moisin, Dor de mamă (poeme), sub tipar, apare în noiembrie 2011.

II.- Cărți pentru tineret.

1. Anton Moisin , Ep. Ioan Suci, călăuzitorul tinerilor de ieri, de azi și de mâine, Ed. Imago, Sibiu, 2004, 120 pag. (ISBN 973-30-2603-4).
2. Anton Moisin, Ocrotirea copiilor nenăscuți, Sibiu, 1997, 119 pag. (ISBN 973-967-36-9-4). (Se recomandă mai ales fetelor de liceu și studentelor).
3. Anton Moisin, Adolescentul în fața vieții, Editura Presa Bună, Iași, 2009, 166 pag. (ISBN 978-606-8116-01-3).
4. Anton Moisin (în colaborare cu Dr. Maria Elisabeta Dunca-Moisin), Datoria de mamă față de copilul zămislit, Imago, Sibiu, 2009, 74 pag.)ISBN -978-606-506-006-7).

III. - Cărți de educație

1. Anton Moisin , Părinți și copii, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995, 126 pag. (ISBN 973-30-3544-0).
2. Anton Moisin , Formarea caracterului la elevi, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996, 127 pag. (ISBN 973-80-5157-8).
3. Anton Moisin, Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București :

3/1) - ediția I, 2001, 128 pag. (ISBN 973-30-2603-4);
3/2) - ediția II, 2008, 136 pag. (ISBN 973-30-1723-3).
3/3) - ediția III, 2010, 136 pag, (ISBN 978-973-30-2854-3).
4. Anton Moisin, Călăuza părinților în educarea copiilor, Editura Aramis, București, 2010, 189 pag. (ISBN 978-973-679-787-3).
5. Anton Moisin, Reforma educației școlare, Ed. Imago, Sibiu, 2007, 146 pag. (ISBN 978-973-8262-81-2).
6. Anton Moisin, (în colaborare cu Octavian Moisin, Maria Moisin și Ioan Moisin), Acțiunea familiei Moisin de Hunedoara pentru reintroducerea Religiei în Școala Românească după căderea ateo-comunismului și pentru apărarea educației școlare creștine, Biblioteca A.P.R.N.-Nr.3 (colecție înființată de Anton Moisin), Ed. Imago, Sibiu, 2008, 144 pag. (ISBN 978-973-8262-96-6).
7. Anton Moisin, Papa Benedict al XVI-lea în apărarea familiei și a vieții copiilor nenăscuți, Editura Presa Bună, Iași, 2010, 44 pag. (ISBN 978-606-8116-11-2).
8. Anton Moisin, Apărarea familiei creștine, Imago, Sibiu, 2007, 551 pag. (Carte tipărită cu sprijinul financiar al Sanctității Sale Papa Benedict al XVI-lea, care mi-a trimis suma integrală).

IV.- Cărți de istorie

1. Anton Moisin, Istoria Transilvaniei, vol.I, Pilsib, Sibiu, 1997, 566 pag. (ISBN 973-96736-8-6).
2. Anton Moisin, Lumea traco-daco-romană, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995, 119 pag. (ISBN 973-30-4544-6).
3. Anton Moisin, O gravă lovitură dată Neamului Românesc, Sibiu, 1996, 350 pag. (ISBN 973-96736-3-5).
4. Anton Moisin, Ep. Alexandru Rusu, Sibiu, 2002, (ISBN 973-8262-24-0).
5. Anton Moisin, Ep. V. Traian Frențiu, Sibiu, 2002, (ISBN 973-8262-23-2).
6. Anton Moisin, Ep. Ioan Bălan, Sibiu, 2001, (ISBN 973-8262-07-0).
7. Anton Moisin, Ep. Iuliu Hossu, Sibiu, 2002, (ISBN 973-8262-12-7)
8. Anton Moisin, Pan-slavismul ..., Imago, Sibiu, 1999, (ISBN 973-9213-63-4).

9. Anton Moisin, Dialog sincer .....?, Imago, Sibiu, 1999, (ISBN 973-9213-59-6).
10. Anton Moisin, Ep. Ioan Suci, Sibiu, 2002. (ISBN 973-8262-13-5).
11. Anton Moisin, Istoria Transilvaniei, vol. II, Sibiu, 1998, 640 pag. (ISBN 973-98401-5-9).
12. Anton Moisin, Persecutarea Bisericii Române Unite sub regimul democratic instaurat în 1996, vol. I, Sibiu, 1998, 120 pag. (ISBN 973-98401-2-4).
13. Anton Moisin, Istoria Transilvaniei, vol. III, Sibiu, 1999, 767 pag. (ISBN 973-9213-51-0).
14. Anton Moisin, Activitatea familiei Moisin în cadrul Academiei de Teologie Române Unite în catacombe, Sibiu, 2005, 96 pag. (ISBN 973-8262-66-6).
15. Anton Moisin, Istoria Transilvaniei, vol. IV, Sibiu, 2002, 712 pag. (ISBN 973-8262-03-8).
16. Anton Moisin, Istoria marii prigoane contra Bisericii Române Unite între 1948-1998, Vol. I, Sibiu, 1998, 120 pag. (ISBN 973-98401-2-4).
17. Anton Moisin, Christos în temnițele românești, Sibiu, 2002. (ISBN 973-8262-25-9).
18. Anton Moisin, Istoria Transilvaniei, vol. V, Sibiu, 808 pag. (ISBN 973-8262-57-7).
19. Anton Moisin, A doua serie de episcopi români uniți în prigoană, Sibiu, 2002. (ISBN 973-8262-37-2).
20. Anton Moisin, Preot Onofreiu Pompei, Sibiu, 2002 (ISBN 973-8262-15-1).
21. Anton Moisin, Continuitatea și romanizarea dacilor de epocă română, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999, 152 pag. (ISBN 973-30-3923-3).
22. Anton Moisin, Tracii din Transilvania și străbunii lor, Editura Dacia, București, 2009, 230 pag. (ISBN 978-606-92035-4-5).
23. Anton Moisin, Dacia Regală, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007, 103 pag. (ISBN 978-973-30-1992-3).
24. Anton Moisin, Roma și românii în primul mileniu creștin, Editura Galaxia Gutenberg, 2009, 221 pag. (ISBN 978-973-141-180-4).
25. Anton Moisin, Istoricul celui mai important memoriu pentru restabilirea în drepturi a Bisericii Române Unite din perioada persecuției ateo-comuniste, elaborat și trimis autorităților de Pr. Prof. Dr. Octavian Moisin, Imago, Sibiu, 2009, 80 pag. (ISBN 978-606-506-010-4).
26. Anton Moisin (în colaborare cu Octavian Moisin, Ioan Moisin și Mihai Moisin), 55 de ani de la întemeierea Capelei-catacombă Greco-Catolice „Neprihănită Zămislire a Sfintei Fecioarei Maria” – Victoria și Munții Făgăraș, (21 iunie 1952 – 21 iunie 2007), Imago, Sibiu, 2007, 392 pag. (ISBN 978-973-8262-87-4)

V – Alte cărți.

Am mai tipărit 6 cărți cu tematică bisericească, pe care nu le mai înșir aici, fiind mai de specialitate, deși unele au fost foarte căutate. Eu sunt și preot și am predat mai mulți ani ca profesor la Academia Teologică din Blaj (cursurile de „Istoria Bisericii universale”, „Istoria Bisericii Române Unite” și „Patrologia”), având Catedra de istorie bisericească încredințată mie de Cardinalul Alexandru Todea în anul 1990, pe care am ocupa-o mai mulți ani (și am reînființat-o după peste 40 de ani de prigoană comunistă).

VI – Alte lucrări .

Am tipărit o listă cu studiile, articolele, cărțile tipărite și manuscrisele mele. Din cele peste 3000 de titluri am reușit să tipăresc până acum pe acea listă 2500 de titluri, grupate în două broșuri :

1. Anton Moisin, Lucrări personale (Titluri de cărți, studii și articole), Partea întâia (Numerele 1-1500) (Istorie, pedagogie, morală, psihologie și tehnologie), Sibiu, 2000, 72 pag.
2. Anton Moisin, Lucrări personale (Titluri de cărți, studii și articole), Partea a doua (Numerele 1501-2500)(Istorie, literatură, teologie, filozofie), Sibiu, 2000, 64 pag. În total deci 136 de pagini numai cu titluri până în 2000 (și acelea doar o parte), iar din 2000 încoace a mai fost potop de alte lucrări.

VIII – REVISTE ȘI ZIARE CARE AU PUBLICAT LUCRĂRI DE ANTON MOISIN

Aici ofer o listă cu doar 60 dintre organele de presă care au publicat lucrări scrise de Anton Moisin (au mai fost și altele).

1. AGORA Philadelphia, Pennsylvania, U.S.A.:(editată de Foreign Policy Research Institute).
2. AMFITEATRU (București).
3. ASTRA (Brașov).
4. ANUARUL SOCIETĂȚII DE ȘTIINȚE ISTORICE – Filiala Prahova (Ploiești).
5. ALMANAHUL TURISTIC (București).
6. ALTERNATIVA (Brașov).
7. BARICADA (București).
8. CALEA DESĂVÂRȘIRII (Oradea).
9. CONTEMPORANUL (București).
10. CUVÂNTUL ROMÂNESC („THE ROMANIAN VOICE”) (Hamilton – Canada).
(distribuit în Africa, Argentina, Anglia, Australia, Brazilia, Belgia, Chile, Danemarca, Elveția, Germania, Grecia, Franța, Israel,Italia, Olanda, România, Spania, Statele Unite ale Americii,Suedia, Turcia, Noua Zeelandă, Iugoslavia și Ungaria). Aici am publicat multe articole importante.
11. COTIDIANUL (București).
12. CONTINUĂM (Sibiu).
13. CUGET (București).
14. DREPTATEA (București). Am publicat aici multe articole.
15. DIMINEAȚA (Sibiu).
16. DEȘTEPATREA CREDINȚEI (Dej). Multe articole.
17. DEȘTEAPTĂ-TE ROMÂNE (Brașov).
18. EXPRES (București).
19. ECHILIBRU (Brașov).
20. EVENIMENTUL ZILEI . MAGAZIN (București).
21. FAMILIA (Oradea).
22. FLAMURA PRAHOVEI (Ploiești). Mai ales articole de educație.
23. FLACĂRA (București).
24. FLORI DE CRIN (Șimleul Sivaniei, jud.Sălaj).
25. GAZETA DE MUREȘ (Târgu-Mureș).
26. GAZETA DE TRANSILVANIA (Brașov).
27. ING. (București).
28. IMPARTIAL (Corsier, Vevey, Elveția).
29. LUCEAFĂRUL (București).
30. LUMINA CREȘTINULUI (Iași).
31. LUCEAFĂRUL ROMÂNESC (Montreal – Canada).
32. MERIDIAN (Gaithersburg – U.S.A.).
33. MINE PETROL GAZE (București) (Aici am avut rubrica : „Din istoria petrolului românesc”).
34. MAGAZIN ISTORIC (București).
35. MESAGER (Brașov) („Mesager Magazin”).
36. MAGAZIN (București).
37. MONITORUL DE FĂGĂRAȘ (Făgăraș).
38. MONITORUL DE BRAȘOV (Brașov).
39. NOI, TRACII (Roma-Milano, Italia).) Aici am publicat numeroase studii istorice).
40. PRAHOVA LIBERĂ (Ploiești).
41. ROMÂNIA LIBERĂ (București).
42. ROMÂNUL LIBER (Londra-Anglia).

43. ROMÂNIA LITERARĂ (București).
44. STEAUA DIMINETII (Galați).
45. TÂRNAVA (Târgu-Mureș).
46. TRIBUNA (Cluj-Napoca).
47. THE UNION (Unirea) (Canon – U.S.A.). Multe articole.
48. TRIBUNA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI (București).
49. TOMIS (Constanța).
50. TRIBUNA (Sibiu) (Tribuna Sibiului).
51. ȚARA FAGĂRAȘULUI (Făgăraș).
52. UNIREA (Blaj). Am publicat foarte multe articole, având și rubrici proprii.
53. VATRA (Freiburg – Germania).
54. VIITORUL (București).
55. VOCEA MEDIAȘULUI (Mediaș).
56. VIAȚA CATOLICĂ (Buzău).
57. VIAȚA CREȘTINĂ (Cluj-Napoca). Multe articole.
58. ZIUA (București).
59. ZIG-ZAG (București).
60. „ 21-RADICAL” (Sibiu). Multe articole.
(Au mai fost alte multe alte publicații).

Posturi de radio care au difuzat materialele de Anton Moisin :

- a) *Europa Liberă* (Munchen).
- b) *Radiodifuziunea Română*. Între noiembrie 1988 - iunie 1989 postul național de radio mi-a difuzat pe programul I, la ora de maximă audiență de la amiază, în cadrul emisiunii „ De toate pentru toți” numeroase articole educative, pe care le imprimam în Studioul Radio. Mi s-a înființat și o rubrică : „ *Microfonul educației moral – cetățenești*”.

Audiența a fost enormă, iar oamenii în vârstă nu s-au sfiit să mărturisească apoi că au plâns ascultând emisiunile. În iunie 1989 s-a luat hotărârea ca articolele mele să înceapă a fi transmise și pe Programul III, stația de unde ultrascurte, pentru străinătate, ceea ce s-a și început sub rubrica „*Etica și echitatea*”. Persoana care punea viza necesară atunci pe fiecare material, mi-a spus deschis: „Am încercat cu un profesor universitar, dar materialele lui n-au avut succes. Aici s-a văzut de la început talentul „. (adică la materialele mele). Dar imediat s-a produs „scurt-circuitul”.

Fiind chemat pentru o nouă imprimare, în timp ce citeam, aparatura a fost oprită și redactorul respectiv mi-a spus : „ Aici introduceți câteva cuvinte, în care să arătați preocuparea tov. Nicolae Ceaușescu pentru educație „. I-am replicat :” Ce preocupare are?”. De fapt, N. Ceaușescu sprijinea „educația „ ateistă în școli care era o subminare majoră a ideii de educație.” Trebuie să spuneți ceva”, a insistat redactorul.” Nu spun nimic !”, am replicat scurt. Cu aceasta, toate emisiunile mele de la Radiodifuziunea Română au fost sistate.

Țări în care am publicat :

1. *Anglia*.
2. *Canada (multe articole)*.
3. *Elveția*.
4. *Germania (în presă și la radio)*.
5. *Italia (multe studii istorice)*.
6. *România (în presă și la radio)*.

7. S.U.A. (în diferite organe de presă și la televiziune). (La televiziune, pe Canalul 32 WLAE – NEW ORLEANS, mi s-a transmis un amplu interviu, de circa o oră, reluat apoi. A fost vizionat într-un cadru restrâns, la casetă, de zeci de episcopi americani. Echipa de televiziune care mi-a luat interviul a fost condusă de un Mitropolit american).

Am fost invitat în diferite țări, dar nu m-am dus; nu îmi place să călătoresc. Spre exemplu, la un simpozion la care am trimis o comunicare în limba franceză, dar personal nu m-am dus (ea a fost multiplicată de *Zentralstelle Pastoral der Deutschen Bischofs-konferens, Bonn, Deutschland, Noiembrie 1991, caietul 2, 11 pag.*) S-a insistat în mod deosebit să merg în Austria, dar nu am mers.

O singură excepție am făcut, mergând la Roma unde am căutat mormântul Episcopului Ioan Inocențiu Micu – Klein (I-am și aflat), în vederea aducerii trupului său în țară (ceea ce s-a realizat acum câțiva ani), el fiind inițiatorul mișcării de eliberare a românilor ardeleni; cu acest prilej am făcut cercetări în manuscrise din *Biblioteca Angelică din Roma* cu privire la daci, găsind știri interesante. Ca urmaș de sânge a lui Avram Iancu (tatăl mamei mele fiind strănepot al acestuia, din partea surorii lui Avram Iancu, ceea ce s-a arătat și în „Magazin istoric”) sunt foarte interesat de istoria Ardealului și de apărarea drepturilor românilor în Transilvania prin argumente istorice. De aceea am scris „Istoria Transilvaniei” (5 volume masive, totalizând 3500 de pagini tipărite).

VIII – Acțiuni .

O latură importantă a activității mele a constituit-o inițierea sau coordonarea unor mișcări pe linia refacerii spirituale și morale a poporului . Concret :

1. – Am inițiat la 1 martie 1992 Noua Mișcare Memorandistă, redactând împreună cu un grup „Noul Memorandum„. Mișcarea a luat o amploare impresionantă între 1992-1994 în tot Ardealul, având peste 50.000 de aderenți cu semnătură și sprijinul unor partide și organizații care totalizau circa 1.500.000 de membrii. Mișcarea urmărea restituirea bunurilor Bisericii Române Unite luate prin abuz comunist în 1948 și renașterea spirituală a Neamului Românesc. Coordonatorul întregii mișcări era Anton Moisin.
2. – Mișcarea „Bunavestire” pentru ocrotirea copiilor nenăscuți, inițiată de Dr.Octavian Moisin, a fost coordonată de Dr. Anton Moisin. A primit mii de adeziuni, urmărind încetarea genocidului avorturilor. Sprijinită larg și de ierarhi ortodocși.
3. – Cruciada Morală, inițiată și coordonată de Anton Moisin, cu mii de aderenți, urmărind readucerea poporului la trăirea moralei creștine, încetarea perversiunilor sexuale etc.
4. – A.G.R.U. – Transilvania. Asociația Generală a Românilor Uniți-Transilvania a fost înființată în capela-catacombă a Protopop. Onofreiu Pompei din Sibiu, în prezența unui grup de preoți uniți. Președinte a fost ales Ioan Moisin, iar secretar general Anton Moisin.
5. – Acțiunea Creștină pentru Renaștere Națională (ACRN).

A fost înființată în zilele revoluției de către Dr. Octavian Moisin. Președinte este Ioan Moisin, fost Senator. Coordonator programatic este Anton Moisin. Mișcarea urmărește renașterea poporului român pe plan politic, social, economic, național, cultural și spiritual moral.

Editează lucrări necesare mișcării în cadrul colecției „Biblioteca A.C.R.N.”, din care cităm :

- 1.- Anton Moisin (și colaboratorii), Programul Acțiuni Creștine pentru Renașterea Națională, Biblioteca A.C.R.N.-Nr.1, Sibiu, 2009, 120 pag. (ISBN-978-606-506-009-8).
- 2.- Colectiv (Prof.Ing.Ioan Moisin, fost Senator, Prof.Dr.Octavian Moisin, prof.Ing.Mihai Moisin (S.U.A), Prof.Dr.Anton Moisin), Probleme urgente ale societății românești, Biblioteca A.C.R.N. – Nr.2, Sibiu, 2007, 40 pag.(ISBN 978-973-8262-80-5).

Deși ar mai fi foarte multe de arătat, care interesa publicul, mă opresc aici.

Cine dorește să-mi scrie, în aceste probleme, o poate face pe adresa : Anton Moisin, str. Stadionului, 10/4, 505700 – Victoria, Jud. Brașov.

Cum obișnuiesc la fiecare lucrare, le mulțumesc și aici Atotputernicului Dumnezeu și Maicii Domnului pentru toate și le invoc sprijinul în continuare.

Anton MOISIN,
Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Victoria,
9 septembrie 2011